

עפ"ת (חיפה) 52594-12-24 - עדן זנו נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 52594-12-24 - עדן זנו נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 52594-12-24

עדן זנו

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[26.01.2025]

כבוד השופט נתנאל בנישו

ע"י ב"כ עוה"ד אמיר סלאמה

ע"י ב"כ עוה"ד אביבית קבדה

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בית המשפט קמא (כב' השופטת ע' פלד) בהמ"ש 525-11-24 שלא להיעתר לבקשה להארכת מועד להישפט.

הבקשה והחלטת בית המשפט קמא

עניינה של הבקשה בדו"ח לפיו רכב המצוי בבעלותו של המערער נסע במהירות העולה על המותר, ביום

08.02.2024.

לגרסת המערער, עם גילוי קיומו של הדו"ח עקב הודעה על פסילת רישיונו למשך תשעה חודשים כאמצעי תיקון, הגיש

בקשה להארכת מועד להישפט. יצוין כי הבקשה הוגשה תחילה לבית המשפט השלום בנצרת (להלן הבקשה

הראשונה), אך משהסתבר כי הסמכות אינה לבית משפט זה, הוגשה בקשה נוספת לבית המשפט המוסמך, בית

המשפט השלום בחדרה.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה כאמור. בהחלטתו, קבע בית המשפט כי הדו"ח שולם בתאריך 07.07.2024,

ועל כן מוחזק המערער כמי שהודה, הורשע בביצוע העבירה ונשא את עונשו. בית המשפט הוסיף כי במצב דברים זה,

הארכת מועד להישפט אפשרית רק במקרים מיוחדים ובנסיבות חריגות ביותר. בית המשפט קבע כי נסיבות כאמור אינן

מתקיימות במקרה זה.

באשר לטענה כי הדו"ח שולם על ידי אמו של המערער, לה נמסר לצורך הסבה, קבע בית המשפט כי אין בטענה זו

כדי להקים עילה למתן ארכה להישפט, בהתאם להלכה.

יתרה מזו, סבר בית המשפט קמא כי חל איחור בלתי מוסבר בהגשת הבקשה, כאשר בין מועד מחיקת הבקשה הראשונה לבית המשפט בנצרת (15.09.2024) לבין הגשת הבקשה הנוכחית, נשואת הערעור, (04.11.2024), עבר זמן רב.

לבסוף, קבע בית המשפט כי הבקשה אינה מעלה נימוקים ממשים לעיוות דין. הטענה כי אחר נהג ברכב נדחתה בפסיקה עקבית כמקימה חשש לעיוות דין, מה גם שתצהיר אמו של המערער סתמי ואינו מפרט כיצד זכרה מה היו מעשיה כחצי שנה טרם הגשתו. על כך הוסיף בית המשפט כי אין בעצם הטלת אמצעי תיקון על המערער כדי להצדיק הארכת מועד.

הערעור ותשובת המדינה

בערעור על החלטה זו, חוזר המערער על טיעונו בפני בית משפט קמא.

לשיטתו, במקרה זה מן הראוי היה לאפשר הארכת מועד להגשת ערעור, כאשר התשלום בוצע על ידי אמו של המערער, בתום לב, בניגוד להנחיות המערער ובהעדר הבנה של המשמעויות הקשות של המעשה האמור עבור המערער.

בנוסף, נטען כי לא חל שיהוי בהגשת הבקשה, כאשר אמנם תחילה היא הוגשה לבית המשפט הנעדר סמכות, אך טעות זו תוקנה במהרה.

לבסוף, נטען כי כתוצאה מהסיטואציה אליה נקלע המערער, תגרם לו פגיעה קשה, בדמות פסילת רישונו למשך 9 חודשים לכל הפחות. בעניין זה, הדגיש הסנגור כי מרשו הוכר כנכה צה"ל, הוא אדם מן היישוב והוא עובד כקבלן עבור משרד הביטחון, דבר המצריך אותו לנהוג ברחבי הארץ. נטען כי כל אלה יפגעו קשות אם הערעור לא יתקבל.

ב"כ המשיבה סמכה את ידיה על החלטת בית המשפט קמא והתנגדה לערעור.

לטעמה, אין בנימוקים אשר הועלו כדי לענות על אף אחד מן הקריטריונים שהוכרו כנסיבות מיוחדות המצדיקות ביטול פסק דין או הארכת מועד להישפט. ב"כ המשיבה הפנתה לשורה של פסקי דין התומכים בטיעוניה. הערה מקדמית

בתום הדיון, אפשרתי לצדדים פרק זמן על מנת לבוא בדברים, כאשר נקבע כי יודיעו מה עלה במשא ומתן ביניהם עד ליום 21.01.2025. עד לכתיבת פסק דין זה לא הודיעו הצדדים האם הגיעו להסכמות כלשהן. לנוכח האמור, ובשים לב לקביעתי בהחלטתי מיום 14.01.2025 כי ככל שלא יגישו הצדדים הודעה כאמור יינתן פסק דין על בסיס טיעוניהם בערעור, אכריע בערעור כעת.

דיון והכרעה

סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב - 1982, קובע כי מקום בו שילם אדם את הקנס שהוטל עליו רואים אותו כאילו הודה באשמה, הורשע ונשא את עונשו. אומנם אין בהוראה זו כדי לסגור לחלוטין את דלתותיו של בית המשפט מפני ביטול פס"ד והארכת מועד להישפט, אך זאת רק בהתקיים נימוקים מיוחדים (סעיף 230 לחוק) או כאשר הבקשה מוגשת באיחור בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה (229(ה) לחוק).

כפי שהבהיר היטב בית המשפט קמא בהחלטתו, ניתנה פרשנות מצמצמת לאותם נימוקים מיוחדים האמורים. עצם תשלום קנס על ידי אדם אחר אינו נמנה בין הנימוקים האמורים (ראו רע"פ 2937/17 פלדמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 02.04.2017)). בעניין זה, אציין כי מצאתי צדק רב בטענת בא כוח המשיבה כי חובתו של המערער הייתה לפעול אקטיבית להסבת הדו"ח ואין הוא יכול לרחוץ את ידיו מאחריות זו אך בגלל העברתו של הדו"ח לאמו, כפי שטען.

אף הטענה כי אדם אחר ביצע את העבירה, ככלל לא תצדיק הארכת מועד בנסיבות של מקרה דנן (ראו ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (נבו, 25.03.2018)). בהתאם, אין בעובדה כי אמו של המערער הגישה תצהיר, אשר אכן אינו מפורט כלל וכלל, כדי להושיע.

מעבר לכך, הצדק עם בית המשפט קמא כי אין בעצם ההכבדה שבאמצעי תיקון כדי להצדיק הארכת מועד (ראו לדוגמה עפ"ת 51857-11-18 חמדאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.12.2018) והפסיקה המובאת בו). על רקע האמור, גם אם הייתי מוכן להיות גמיש יותר בשאלת השיהוי המסוים שחל בהגשת הבקשה, במיוחד בשים לב לעובדה כי הוגשה הבקשה הראשונה שנמחקה כאמור, לא מתקיימות נסיבות שהצדיקו את קבלת הבקשה, ובדין היא נדחתה על ידי בית המשפט קמא.

אציין כי לא התעלמתי מנסיבות האישיות של המערער, כפי שפורטו בטוב טעם על ידי בא כוחו, אך אין די בהן כדי להטות את הכף לקבלת הבקשה, במיוחד כאשר לחובתו של המערער שורה ארוכה של הרשעות קודמות, אשר כאמור הביאו להטלת אמצעי התיקון.

לבסוף, אציין כי במהלך הדיון בפניי נטענו טענות שונות בנוגע לפגיעה שתגרם למערער ולמשפחתו עקב הפסילה, מעבר לאשר נטען בערעור הכתוב, אך טענות אלה לא גובו במסמכים, למרות שניתנה למערער שהות לעשות כן.

סוף דבר

משלא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט קמא, שנמקה כדבעי, אין לי אלא לדחות את הערעור. ניתן היום, כ"ו טבת תשפ"ה, 26 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.